

Ved Siden af ham laa hans Kone og vendte sin tunge Krop i Halvsøvn, saa det formelig sukkede og stønnede i Sengen under hende.

Omsider blev hun saa vidt vaagen, at hun med snøvlende Stemme kunde spørge:

„Vandt du noget, Mortensen?“

Mortensen bad rolig og uforstyrret sit Fadervor til Ende, og sagde derpaa:

„Sex Kroner — min Bedstel!“

Hvorefter han mildt og fredeligt slumrede ind. —

Imidlertid var ogsaa Kjobmand Villing naaet tilbage til sit Hjem.

Han havde gaaet og sovet indvendig paa Vejen; men idet han nu aabnede Døren ind til sin Bod og fornam den hjemlige, ramme Duft af Sæbe, Rosiner og gammel Skraa-
tobak i sin Næse, var det, som om der vaagnede et Instinkt hos ham. Hans fede Hoved løftede sig, hans stilkede Øjne trak sig ind i sine Huler. Forsigtig strøg han Støvlerne af sine Fodder, tændte et Tællelys paa Disken og gav sig lydløst til at eftertælle Kobberskillingerne i Pengeskuffen. Derpaa eftersøgte han Svedskeskuffen og Glasset med de brune Sukkerstænger, klistrede et ganske lille Papirmærke foran Rosinerne og listede endelig paa Taaspidsen og med Haanden skyggende for Lyset ind i det lille mørke og fugtige Aflukke bag Kramboden, hvor den „snottede Lodevig“, Butiksdrengen, laa og snorkede højt med Næsen i Vejret,

randsagede her dennes Gjemmer, vendte hans Lommer, og forføjede sig tilsidst ind i den bageste Gang for at lytte op gjennem Loftslømmen og stikke Lyset ned i Kjælderrummet. — Først da han paa denne Maade havde forvisset sig om, at intet mistænkeligt forefandtes, gik han tilbage gjennem Butikken og ind i Sovekamret, hvor hans unge Kone smilende ventede ham. —

Dyrlæge Aggerbølle var den, der havde længst til sit Hjem. Han beboede et lille forsømt Hus paa den anden Side af Gadekjæret med en nedtraadt Have og et knækket Stakitværk, hvis Stolper ragede op over Sneen som en Hær af mørke Spøgelser.

Jo mere han nærmede sig dertil, des kraftigere blev den Skala af Eder, hvormed han uafbrudt havde underholdt sig selv paa hele Hjemvejen. Han havde gjort saa sikker Regning paa denne Aftens Gevinst til Betaling af en gammel Gjældspost, som Ole Skomager Gang efter Gang havde krævet ham for, og som han endelig ganske bestemt havde lovet at afvikle denne Dag; men i Stedet for med den ventede Gevinst kom han nu hjem med lumpne 75 Øre som hele sin Fortjeneste, mens Degnen — den fordømte Hykler! — havde indkasseret alle Sogneraadsformandens blanke Kroner lige for Næsen af ham. Inden ret mange Timer vilde Skomageren sikkert være her. Hvad skulde han saa finde paa at sige ham?

Da han traadte ind i Sovekamret, der var fuldt af

H. J. B.